

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/157/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2716201475
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2716201475.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudkýň: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Ľuboslava Vanková, právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, proti žalovanej: O. L., nar. XX.X.XXXX, E., G. XXXX/XX, o zaplatenie úroku vo výške 16,51 eur, úroku z omeškania vo výške 1,15 eur, poplatku vo výške 67,58 eur, poplatku za upomienky 10,- eur a zmluvnej pokuty vo výške 33,- eur, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Skalica č.k. 3C/53/2016-74 zo dňa 13. februára 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie r u š í a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalobu zamietol, žalovanej súd oproti žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu a o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil citáciou zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a § 34 Občianskeho zákonníka, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 2, § 40 ods. 1 až 3, § 544 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, § 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a vecne tým, že „súd vychádzal z nesporných skutkových tvrdení o uzavretí zmluvy, o uzavretí dohody o splátkach, VPPSÚ. Právny vzťah súd po právnej stránke kvalifikoval ako nárok zo zmluvy úverovej ako zmluvy spotrebiteľskej. Súd má ale za to, že žalobkyňa v konaní okrem vyhodnotenia, že z jej strany vo vzťahu k spotrebiteľovi došlo k použitiu nekalej praktiky, neunesla dôkazné bremeno, keď v žalobe chýbalo jednoznačné opísanie rozhodujúcich skutočností, týkajúcich sa výšky uplatnenej pohľadávky, jej špecifikácie, uvedenia, kedy sa žalovaná dostala do omeškania s plnením peňažného dlhu, kedy došlo k splneniu dlhu v čiastkach uvádzaných žalobkyňou pre posúdenie, či a v akej výške vznikol žalobkyni podľa hmotného práva nárok na úrok. Súd pri vyhodnotení poskytnutého úveru za bezúročný a bez poplatkov zo skutkových tvrdení žalobkyne nemal preukázané, ani v akej výške skutočne bol úver žalovanej poskytnutý, v akej výške splatený, aké čiastkové nároky žalobkyňa žalovanej započítala. Nesplnenie povinnosti tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie vo veci samej odôvodňujú zamietnutie žaloby.

Žalovaná bola v konaní stranou úspešnou. O náhrade trov konania súd preto rozhodol s použitím ust. § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že jej súd oproti žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p.“.

3. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca. Rozsudok napadol v celom rozsahu z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) Civilného sporového poriadku, pretože súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie

vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že žalobca uzavrel so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú všeobecné podmienky poskytnutia spotrebiteľského úveru. Priamo na prednej strane zmluvy o úvere spotrebiteľ vyhlásil, že súhlasí s obsahom tejto zmluvy, bol oboznámený so všeobecnými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať a súčasne potvrdil prevzatie zmluvy o spotrebiteľskom úvere vrátane všeobecných podmienok poskytnutia spotrebiteľského úveru. Teda je nepochybné, že dlžník svojim podpisom zmluvy o úvere jednoznačne prejavuje svoju vôľu byť viazaný aj všeobecnými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úveru. Poukázal na bod 08. týchto všeobecných podmienok. Žalobca nesúhlasí s bodom 43. napadnutého rozsudku v ktorom súd prvej inštancie konštatuje, že žalobca neunesol dôkazné bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno pri preukázaní dôvodu uplatňovaného nároku. Žalobca má za to, že ním uplatňovaný nárok bol dostatočne preukázaný podložený listinnými dôkazmi priloženými k žalobe. Žalobca zároveň poukazuje na § 129 Civilného sporového poriadku z ktorého znenia vyplýva, že pokiaľ išlo o podanie z ktorého by nebolo zrejmé čoho sa týka, čo sa ním sleduje alebo ak by išlo o podanie neúplné alebo nezrozumiteľné súd je povinný ex offio vyzvať podávateľa k odstráneniu väd podania. Keďže zo strany súdu prvej inštancie nebol žalobca vyzvaný na opravu väd podania, na ktoré odkazuje na základe tejto skutočnosti žalobu zamietol aj z dôvodu neunesenia dôkazného bremena, považuje tento postup súdu za porušujúci právo na spravodlivý proces podľa § 365 ods. 1 písm. b). Ďalej uviedol, že slovenská právna úprava sa účtovaniu poplatku výslovne nebráni. Zákon o spotrebiteľských úveroch spomína niektoré poplatky. Slovenské právo a slovenský zákonodarca poplatok za spracovanie zmluvy nielenže pripúšťa, ale aj výslovne uvádza. V čase uzavretia zmluvy o úvere neexistoval a nebol účinný žiaden všeobecne záväzný právny predpis podľa ktorého by bola stanovená maximálna prípustná výška úrokov za poskytnutie peňažných prostriedkov, možno vychádzať iba z § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka podľa ktorého ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Dôkazné bremeno v otázke primeranosti odplaty znáša žalobca a nie žalovaný. Nemožno sa dovolávať údajov výlučne bánk, koná sa tak v priamom rozpore s § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Z rozhodovacej praxe vyplýva, že u nebankových subjektov nemožno obvyklú výšku úrokov odvodzovať od výšky úroku požadovaného bankami. Poukázal na to, že s ohľadom na výrazne vyššie podnikateľské riziko sú úroky požadované nebankovými veriteľmi vyššie než obvyklé bankové úroky. Pre zistenie obvyklého úroku je nutné zistiť, aká výška úrokov bola požadovaná obdobnými podnikateľskými subjektmi v prípade zmlúv o krátkodobej pôžičke a úvere v určitom období. Poukázal na § 9 ods. 10 zákona o spotrebiteľských úveroch. Pokiaľ ide o výšku príslušného poplatku, tento je v zmluve dostatočne jasne uvedený, výrazne napísaný, je uvedený hneď pri sume spotrebiteľského úveru. Pri stanovení ceny úveru vo forme príslušného poplatku žalobca musí brať do úvahy všetky svoje náklady, ktoré mu v súvislosti s poskytnutím úveru vzniknú a cenu úveru stanoviť tak, aby dosiahol zisk a nebol stratový. Náklady žalobcu nie sú len náklady súvisiace s uzavretím zmluvy na vopred určenom tlačive. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca uzatvára zmluvy o úvere s klientmi prostredníctvom mandatárov a v prevažnej miere na adrese trvalého alebo prechodného pobytu klienta a za klientom mandatár prevažne cestuje dvakrát, žalobca má s vypracovaním a samotným uzatvorením zmluvy o úvere aj iné náklady. Tieto pozostávajú aj z provízie mandatára, jeho cestovných a iných prevádzkových nákladov, vrátane nákladov na pohonné hmoty a služby mobilného operátora, ako aj náklady na právne služby a ďalšie náklady spojené s administratívou spojenou s vypracovaním a uzavretím zmluvy o úvere. Klientom žalobcu je teda v súvislosti s poskytnutím úveru poskytnutý absolútny servis a preto náklady na tento servis sa odrážajú v hodnote nákladov na vypracovanie a uzavretie zmluvy spolu s administratívou s tým spojenou. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaná odvolanie nepodala, k odvolaniu žalobcu sa nevyjadřila.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 365 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového

poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

6. Súd prvej inštancie žalobu zamietol, žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcu je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a či správne právne posúdil uplatnený nárok.

7. V prejednávanej veci súd prvej inštancie rozhodol s odkazom na ustanovenie § 297 písm. b) Civilného sporového poriadku, že ide o otázku jednoduchého právneho posúdenia, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000,- eur, rozhodol mimo pojednávania.

8. Prvoradým bolo pre rozhodnutie odvolacieho súdu významné vyriešiť si tú procesnoprávnu otázku, či súd prvej inštancie mohol podľa ustanovenia § 297 písm. b) Civilného sporového poriadku vo veci samej rozhodnúť bez nariadenia pojednávania za situácie, keď podľa neho žalobca okrem vyhodnotenia, že zo strany žalobcu k spotrebiteľovi došlo k použitiu nekalej praktiky, neunesol dôkazné bremeno k preukázaniu nároku a súd prvej inštancie tak potom musel založiť z časti svoje zamietajúce rozhodnutie vo veci samej na závere o neunesení dôkazného bremena žalobcu.

9. Podľa § 297 písm. b) Civilného sporového poriadku súd na prejednanie sporu nariadi pojednanie. Pojednanie nie je potrebné nariadiť, ak ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000 eur.

10. Z ustanovenia § 297 písm. b) Civilného sporového poriadku teda vyplýva, že súd prvej inštancie môže vec samú prejednať a rozhodnúť o nej bez nariadenia pojednávania okrem toho, že ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci i v prípade, že hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000 eur (daný prípad) a ak skutkové tvrdenia strán nie sú sporné.

11. Podľa § 181 ods. 2 Civilného sporového poriadku po úkonoch podľa odseku 1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu.

12. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení súd prvej inštancie bez nariadenia pojednávania môže vec prejednať a rozhodnúť súčasne len za podmienky, že bol náležite zistený skutkový stav veci na základe stranami predložených listín, lebo nimi boli preukázané všetky medzi stranami sporné skutkové okolnosti, významné pre právne posúdenie veci. Ak totiž ustanovenie § 297 písm. b) Civilného sporového poriadku upravuje podmienku, že skutkové tvrdenia strán nie sú sporné, vyjadruje tým nielen požiadavku, aby súd prvej inštancie pri zisťovaní skutkového stavu veci nevychádzal, samozrejme okrem zhodných tvrdení strán, resp. zo skutkových tvrdení strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela (§ 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku), z iného dôkazu ako z listín predložených stranami (ich zástupcami alebo splnomocnencami), ale aj podmienku, že všetky rozhodujúce skutočnosti budú zhodnými, resp. nespornými tvrdeniami strán, a nimi predloženými listinami náležite preukázané a že teda podkladom pre rozhodnutie súdu prvej inštancie nebude (aj) nesplnená povinnosť tvrdenia alebo neunesenie dôkazného bremena (tak, ako je tomu v danom prípade). Ak sa ukáže, že strana doteraz nesplnila svoju povinnosť tvrdenia (neuviedla všetky rozhodujúce skutočnosti alebo ich uviedla neúplne) alebo povinnosť dôkaznú (nenavrhla dôkazy potrebné na preukázanie všetkých svojich sporných tvrdení, ktoré sú pre právne posúdenie veci významné), musí súd prvej inštancie, aj keby išlo o spor podľa ustanovenia § 297 písm. b) Civilného sporového poriadku, ako to bolo v danom prípade, vždy nariadiť pojednanie (§ 297 veta prvá Civilného sporového poriadku), pretože si musí splniť obligatórnu povinnosť v zmysle ustanovenia § 181 ods. 2 Civilného sporového poriadku a informovať o rozsahu sporných a nesporných skutočností a dokazovania, čo bez nariadenia pojednávania nie je možné.

13. Z uvedených dôvodov je potom možné tiež uzavrieť, že na prejednanie vecí samej v spotrebiteľských sporoch nie je potrebné v zmysle ustanovenia § 297 písm. b) Civilného sporového poriadku nariadiť na súde prvej inštancie pojednávanie, i keď ide o spotrebiteľský spor do 1.000 eur, len vtedy, ak strany sporu prostredníctvom nimi predložených listinných dôkazov a svojich nesporných tvrdení uniesli bremená tvrdenia a dôkazné a ak podkladom pre rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej bol týmito dôkazmi (prípadne aj pomocou zhodných, resp. nesporných tvrdení strán) zistený skutkový stav veci, čo však daný prípad nie je.

14. S poukazom na vyššie uvedené je potom nesporné, že súd prvej inštancie pochybil, ak vo veci vyhlásil rozsudok dňa 13.2.2019 (ktorým žalobu zamietol v časti pre neunesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena žalobcu) bez nariadenia pojednávania v zmysle ustanovenia § 297 písm. b) Civilného sporového poriadku, nakoľko porušil svoju obligatórnu povinnosť v zmysle ustanovenia § 181 ods. 2 Civilného sporového poriadku tým, že neurčil (najmä žalobcovi neoznámil), ktoré skutkové tvrdenia považuje za sporné, čím porušil zákonom dané procesné práva žalobcu pre ďalší jeho procesný postup v kontradiktórnom sporovom konaní, najmä vytvorenie mu priestoru na uplatnenie primeraných prostriedkov procesného útoku (procesnej obrany) vo vzťahu k ochrane subjektívnych práv a oprávnených záujmov, keď jeho žalobu zamietol z dôvodu neunesenia bremena tvrdenia a dôkazného bremena.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

17. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak, ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/94).

18. Odvolací súd poukazuje i na to, že obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94).

19. Porušením práva na spravodlivý súdny proces je možné podľa odvolacieho súdu chápať i taký nežiaduci postup súdu v prejednávaní veci, ktorým súd strane znemožní realizáciu tých práv, ktoré jej priznáva Civilný procesný poriadok za účelom ochrany jej práv a právom chránených záujmov. Táto vada je významná najmä vtedy, ak súd postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s inými všeobecne záväznými predpismi.

20. Vady konania vymedzené v ustanovení § 389 ods. 1 písm. a) až c) Civilného sporového poriadku sú porušením základného práva strany sporu na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj citovaný čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

21. Odvolací súd sa stotožnil s odvolacou argumentáciou žalobcu a v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie, ktorým bolo znemožnené strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, neostávalo odvolaciemu súdu nič iné, než rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku zrušiť a podľa ustanovenia § 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

22. Vzhľadom na dôvod zrušenia rozsudku súdu prvej inštancie je bezpredmetné zaoberať sa ďalšou odvolacou argumentáciou vo vzťahu k vytýkaným skutkovým a právnym vadám preskúmaného rozsudku súdu prvej inštancie. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných

súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania (akt. stranami), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania (akt. strany), ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (akt. strán) (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

23. Povinnosťou súdu prvej inštancie bude v ďalšom konaní sa riadiť názorom odvolacieho súdu, ktorým je podľa ustanovenia § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku viazaný, opätovne teda vec prejednať, a to najmä so sústredením sa na sporné otázky, ako aj odvolacie argumenty odvolateľa, tieto posúdiť z hľadiska všetkých na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení a potom vo veci znova rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku odôvodniť.

24. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

25. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).